

Nr. 1.

- F R E M T I D E N -

Oktober 1943.

Vårt mål er sosialismen - i nær fremtid. Med det menes altså ikke en nøy som sosialdemokratisk opposisjon som skal sette inn når de allierete har skjenket oss den nasjonale selvstendighet, konge, regjering, storting, gull og handelsflåte.

Mange mener at det gamle skal vende tilbake. Men stadig fler blir de som innser at utviklingen blir en annen. Det er dem vi representerer.

Vi stiller kampen for sosialismen som første punkt på dagsordenen nu når den andre verdenskrig holder mot slutten. Ikke av mangl på tålmod, eller i uvitenhet om motkraftene og vanskene. Men i denne tid gjennopplever vi i erindringen de voldsomme omveltninger som den første verdenskrig 1914-18 drog etter seg. Og vi vet at den andre verdenskrig bærer i sitt skjød revolusjoner på det europeiske fastland og i verdensmålestokk som vil omskape samfundene og gi menneskene et nytt liv. For vi trenger sannelig en bedre verden.

Hvad har kapitalistene og god seierne, industriherrene og finansmennene, generalene og politikerne, den klasse som eier, og lever, hersker og regjerer i kraft av eiendom, hvad har Europas og Amerikas borgerskap gitt folkene i det tyvende århundre, det eventyrlige fremskritts og de ubegrensete mulighetene århundre.

"Helt siden 1825 da den første alminnelige krise brøt ut, er det en kjensgjerning at både industri og handel, produksjon og varebytte hos samtlige siviliserte folk og deres mer eller mindre barbariske naboer løper av sporet omrent hvert ellevte år. Omsetningen stanser, markedene overfylles, produktene blir liggende uselgelige i store mengder, pengene forsvinner og kreditten med dem, fabrikkene stanser, de arbeidende masser savner de nødvendigste livsfordøngheter fordi de har produsert for mange av dem, konkurs følges på konkurs, tvangssalg på tvangssalg. Produktivkrefter og produkter blir forødt og tilintetgjort i voldsom utstrekning."

Slik skildrer Engels i 1877 den kapitalistiske krise. Økonomiske kriser hadde det forrige århundre om lag hvert 11-te år fra 1825 fram til 1873. Etter den tid kommer krisen igjen med kortere mellomrom: 1891-93, 1900, 1907. Og 7 år senere märkerer 1914 inngangen til en katastrofe for menneskeheden, et blodbad og en ødeleggelse av materielle og kulturelle verdier som ikke kan sammenlignes med noe som den skrevne historie kan berette om.

Med 1914 løper det kapitalistiske system for alvor av sporet, og dets historie etter den tid er historien om et samfund i forfall, hvor kapitalenes eiere og statenes herskere i desperat forsvar for sine klasseprivilegier fører folkene inn i stadig mer sinnsvake forhold.

Hvorfor kom sammenbruddet i det 20de og ikke i det 19de århundre. Årsaken er at frem til århundreskiftet ble krisene overvunnet ved markedsutvidelse. I løpet av det 19de århundre erobrer de kapitalistiske stormakter verden. Med korte mellomrom åpnes veldige nye markeder i Asia, Afrika og Amerika som kan overta de kapitalistiske fabrikanters varer. De undergraver stadig sitt marked, fordi de i profittjag berøver lønnsmotakerne den kjøpekraft som skal avta varene. Men samtidig skaffer de seg stadig nye kjøpere som de ikke på forhånd har plyndret. Derfor er krisene kortvarige, og følges hver gang av nye og hver gang av større opsving i produksjon og handel. De imperialistiske røvere forsyner seg med en glupende appetitt over hele jordkloden, og i begynnelsen av det 20de århundre har de forsynt seg med det meste som er. De kan ikke erobre nytt land, den som vil ha mer må ta fra andre. Fra århundreskiftet ruster alle stormakter til det vepnede oppgjør om verdensherredømmet og fra 1907 med feberaktig hast fordi krigen blir den eneste utveg.

Årene 1919-24 gikk med for Europa kom seg av de kriser som fulgte på verdenskrigen og Versaillesfreden. Men selv under oppgangsperioden 1925-28 (3 år!) var millioner av Europas og Amerikas arbeidere - for ikke å snakke om kolonifolkene - rammet av arbeidskøshet, savn og nød. mens kapitalistene samler seg til et siste gigantisk kraftoppbud, stiger

Arbeidsløsheten i de kapitalistiske land fra måned til måned. Denne kortvarige og hektiske konjunktur - som viste de enorme tekniske muligheter - var i det vesentlige en følge av den tekniske revolusjon som rasjonaliseringen innebar. Det industrielle produksjonsapparat ble fornyet og utvidet, og det gav beskjedtigelse så lenge det varte. Men da dette tippet opp moderne maskineri begynte å spy ut varer sto de arbeidende masser uten inntekt til å kjøpe dem. I 1928 kommer sammenbruddet med voldsom styrke - først i Tyskland og så i Amerika som hadde lånt Tyskland penger til rasjonaliseringen.

I løpet av kort tid sank industriproduksjonen i de kapitalistiske land ned til nivået av 1880-90 og arbeidsløsheten herjet som en farsot. Verden var et galehus. Husker dere at de som eier jorden og fabrikkene lot hvetekrene og bommullsmarkene pløye ned, at korn, mais og kaffe i millioner av tonn, på deres ordre ble fyrt under lokomotivene eller holdt på sjøen, at bananene og appelsinene rånet på plantasjene og sukkerrør-feltene ble svidd av, at det var premie på avlivede grisunger samtidig som de arbeidende masser levet en kummerlig forsorgstilværelse. Dette må ikke bli glemt, selv i den nød som krigen nå skaper. Den økonomiske krise varte fra 1929 - 1935 (6 år!). I 1933 opretter nasjonal-socialismen sitt terrorvelde i Tyskland, og da all motstand var slått ned innfridde Hitler ett av sine løfter: Tyskland ble igjen militärmakt, med alle sine krefter under makthaverne til ny krig om verdensherredømmet. Fra 1935 går det igjen tilsynelatende oppover. De imperialistiske stater setter hjulene i sving for å produsere våpen til den 2nen verdenskrig.

Her er altså det 2ode århundres historie hittil: 1907-14 + 7 års opprustningskonjunktur. 1914-18: 4 års verdenskrig. 1918-24: 6 års etterkrigskrise. 1925-28: 3 års rasjonaliseringskonjunktur. 1929-34: 5 års økonomisk verdenskrise. 1935-39: 4 års opprustningskonjunktur. 1939 - : den 2nen verdenskrig. I den første halvdel av dette århundre har verden levet i en nesten uavbrutt krigs- og krisetilstand, samtidig som vi for første gang i menneskehets historie har kunnet produsere nok til å skape velstand og lykke for alle som lever på denne jord.

De som lever av sitt arbeid vil forstå at det kapitalistiske system må avskaffes. I de siste 40 år har vi skapt en teknikk som gir oss alle muligheter. Men kapitalistene har ikke bragt oss annet enn krise, krig, fascisme og ny krig, en sum av redsel og elendighet som må være bevis nok for alle som ikke lever av elendigheten.

Teknikken vil vi ta i arv. Men systemet må gå under. Her er valget: Enten en ny voldsfred på imperialistisk maner og under stor kapitalens diktatur - og ny krise og ny krig. Eller: Arbeiderklassen tar makten, avskaffer kapitalistenes herredømme over produksjonsmidlene og bygger et nytt sosialistisk samfund. Grensene forsvinner og gir plass for lykkebringende samvirke mellom de arbeidende i alle land. - Mange er de som kjenner oppgaven og har forstand og vilje til å løse den. Når denne vilje griper det store flertall blir den til en makt som alt det gamle og utlevete må falle for.

Det tyske folk.

Krigen er avgjort. Resultatet for Tysklands vedkommende er et nederlag som ikke kan gjenoppregges militært. Dette innser alle, også den enkelte tysker. Men hvorfor skal vi da behøve å teller uker, måneder kanskje år fremover før vi får freden, hvorfor begynner man ikke med engang forhandlinger om våpentilstand? Av vesentlig to årsaker. Den ene er de alliertes krav om "betingelseslös kapitulasjon", et krav som offisielt utelukker forhåndsforhandlinger (kravet omfattet i sin tid også Italia, men som verden nu vet, gikk det langvarige forhandlinger forut for kapitulasjonen tiltross for "kravet"). Den annen årsak ligger i det selvfølgelige faktum at det er ikke den enkelte tysker som bestemmer når han vil ha fred, om han er aldri så overbevist om nytteløsheten ved å fortsette krigen, men de herskende kretser i land idag. Og disse vil fortsette krigen på tross av hensiktsløsheten, utsiktsløsheten og alle de lidelser det medfører, for det gjelder livet for dem. Freden betyr

død og utslettelse.

Deres metoder i å tvinge de tyske soldater og den tyske hjemmefront til forsatt krig blir derfor også desperat. "En soldat ved fronten kan dö, en desertör må dö", disse ord av Hitler kaller en forfatter i Aftenposten for geniale, mens det i virkeligheten er et uttrykk for en nødvendig forholdsregel i denne den mest meningsløse av alle kriger. Og enhver tysker som forsøker offentlig å uttale seg til fordel for freden blir derfor slått ned. Men allikevel vil raseriet mot terrorapparatet og redselen for en fortsatt krig tilslutt vokse så sterkt at det tyske folk vil kreve slutt på krigen.

Tilsynelatende er det jo også dette resultatet de alliertes lang-siktige strategi søker å fremkalte. Blokaden og bombeangrepene vil etterhvert gjøre den tyske sivilbefolknings stilling så håpløs at den drives til å gå løs på det velverbnde og velorganiserte terrorapparat som idag er herrer i Tyskland og som har en ekstra styrke i at det kjemper med ryggen mot veggen.

Men de allierte tilsikter åpenbart ikke et slikt resultat. Hele deres propaganda er i sine virkninger en støtte for terrorapparatet. De allierte legger ikke tingene til rette for en hurtig og mest mulig smertefri overgang fra krig til fred for det tyske folk. Deres krav om "betingelseslös kapitulasjon" og deres manglede evne eller vilje til å formulere bestemte krigs- og fredsmål skaper en uvissitet og usikkerhet som umuliggjør et effektivt arbeide for freden for det store flertall av det tyske folk. Overlatt til fantasien forestiller tyskerne seg det aller verste hvis de skulle tape krigen. Og i alle land arbeider enkeltpersoner iherdig med å planlegge hva som skal gjøres med tyskerne når freden er vunnet. (Også her har fantasien fritt spillerum). Og ingen av dem tenker på å skiller mellom tyskere og tyskere. For dem er åpenbart Carl von Ossietzki, Thomas Mann og Einstein like så farlige som Hitler, Göring og Himler. Tyskere er tyskere. Hvis denne innstilling skulle bli den alminelige på begge sider må vi oppgi å få fred i vår tid. For med en slik innstilling holder vi hver enkelt tysker ansvarlig for det som er skjedd, tvinger ham til å støtte det terrorapparat som huserer i Tyskland og til å fortsette krigen. For da er hans skjebne knyttet sammen med de dødsdømtes. Freden betyr også for ham død og undergang.

Men verden er ikke interessert i en forlengelse av krigen. Jo lengere den varer desto mere omfattende blir ødeleggelsene, både i direkte krigsskader og manglende fornyelser. Og desto mere blir det å bygge opp før vi kommer tilbake til en sivilisert levestandard. Ingen må gå hen og tro at raseringen av det tyske produksjonsapparat er uten skadelige følger for ham selv, og i blindt hat og hevnlyst godkjenne tilintetgjørelsen av en produksjonsenhet som tidligere skapte så mange varer til det internasjonale marked.

Det er enkelte blåøyde som i mere lyriske øyeblikk forestiller seg at nu skal tyskerne arbeide mens de selv tar fire årlige ferie og hvis tyskerne ikke vil, så skal de tvinges. Tyske militære og sivile autoriteter kan fortelle om resultatet av en slik linje i produksjonslivet. De har erfaringer ikke fra et enkelt land, men fra alle okkuperte land og folk. Resultatet er det samme overalt: En katastrofal nedgang i den del av produksjonen som direkte tjener tyske interesser. Det samme blir resultatet hvis tyske arbeidere skal tvinges til slavearbeide. Krigens ødeleggelsjer kan bare gjenoppregges ved ny produksjon av arbeidere i alle land. Det må ikke være noen illusjoner her. Det er du og jeg og arbeidere verden over som må slite for å få verden på foten igjen. Men skal da tyskerne slippe fra det uten straff! Er det ingen rettferdig het lenger!

Tyskerne skal ikke straffes. Prøver vi på det rammer vi oss selv ved å berøve oss et uundværlig ledd i verdenshusholdningen. Riktignes sies det på offisielt engelsk hold at krigsforbryterne skal straffes. Men hvem er det? Hitlerregimet trengte krigsmateriell. De ledende kretser i England og andre land serget for at nazi-Tyskland fikk anledning

til å oppruste, ved lån, flåteavtaler og handelsverenskomster. I alle land var det kretser som motarbeidet den økonomiske og kulturelle blokkaden av nazi-Tyskland som venstrepartiene forsøkte å få igang. Hitler-regimet trengte strategisk gunstige utgangsstillinger for dem kommende krig. Den engelske regjering kunne ha hindret: 1) Remilitariseringen av Ruhr 2) Etiopiakrigen, 3) Den spanske borgerkrig, 4) Anschluss, og 5) Tsjekkoslovakias utslettelse. Hvad de tyskere angår som har ansvaret for utviklingen i Tyskland, eller for å si det nøyaktigere, har stått som de ansvarshavende, da kan vi rolig overlate behandlingen av dem til tyskerne selv. For tyskerne har tross alt hårdere blitt rammet enn vi av konsentrasjonsleir, Gestapo, SS og hele det øvrige angiverpakk. Det er imidlertid fare for at det i et gitt øyeblikk ikke blir den rolige overlegging som bestemmer folks oppførsel, men at alle de laveste instinkter kan få fritt løp i en hysterisk mordorgie som ingen har herredømme over. Derfor er det nødvendig idag å rydde unna alle de undskyldninger som et kulturmenneske, bevisst eller ubevisst, må ha for å la sine følelser få fritt løp. Han kan ikke påberope seg at det dreier seg om en rettferdig hevn, for de han eventuelt vil forsøke å hevne seg på er uskyldige ofre for en samfundsutvikling i like høy grad som han selv. Spørsmål om straff "likesinnede til avsky og til skrek" er en middelaldersk forestilling og vil ikke tjene noen som helst fornuftig hensikt. Oppgaven må være å hindre en gjentagelse, ikke å legge grunnlaget for en ny krig. Konsentreerer vi oss om å dyrke hatet og hevnfølelsen, vil vi få våre følelser tilfredsstillet, men da vil vi også ha den samme elendigheten igjen i løpet av kort tid.

Det er ikke et enkelt eller noen enkelte mennesker som får istann kriger. Det er ikke Hitler og Chamberlain. Heller ikke er det et enkelt land eller folk som er "krigersk". Tyske i U.S.A. er ikke mere "krigersk" enn andre nasjonaliteter som har deltatt i koloniseringen derborte. Årsaken til krigen finner vi i den kapitalistiske varehusholdning som krever krig med visse mellomrom for å fortsette sin eksistens. Og som ekspонenter for dette samfundssystem finner vi Hitler og Chamberlain, men systemets røtter går langt nedover i samfundet. Og alle som direkte eller indirekte støtter dette systemet enten de bor i Tyskland eller i andre land får ta sin del av skylden for krigen.

Men skyldsspørsmålet har liten eller ingen interesse. Det store flertall av verdens folk som må bære både krigens og gjenoppbygningens lidelser og savn er først og fremst intressert i å få slutt på den nuværende krig og å umuliggjøre krig i fremtiden. Og her er det ingen uoverensstemmelse mellom flertallet av det tyske folk og oss. De er våre lidelsesfeller. Og det må vi vise dem hvor vi enn kommer i kontakt med tyskere. Det er den hurtigste metoden til å få slutt på krigen, og det er den eneste fremgangsmåte som fører frem til en bedre verdensordning.

Fatuš F. R.

Kapitalistenes krig.

Hvis man tviler på at Tyskland er en kapitalistisk stat og vil hevde at den tyske økonomi har noe med sosialisme å gjøre skal en bare ta for seg kravet på "Lebensraum". Nazistene påstår at det tyske folk ikke kan levnære seg uten at tyskerne har herredømme over råstoffkilder utenfor landet. Det som er sant er at de tyske kapitalister ikke er sikret sin profitt, ikke er konkurransedyktige så lenge Tyskland ikke har kolonier slik som andre kapitalistiske stater. Et sosialistisk Tyskland ville derimot godt kunne levnære sin befolkning uten krig og røveri. I fredelig varebytte med Sovjetunionen ville et sosialistisk Tyskland ha skaffet seg alle de landbruksvarer og råstoffer det trengte, mot til gjengjeld å nyttiggjøre sine dyktige fagarbeidere både til egen og Sovjetunionens ferdel. Sovjetunionen ville ha sluppet den kolosale anstrengelsen den har hatt, og har, med å bygge opp sin egen industri og kunnet nyttiggjøre seg sin arbeidskraft på fordelaktigere måte.

Felles for kapitalismen og sosialismen er at produksjonen er blitt samfundsmessig. Produktene er ikke, når en regner med hjelpemidler og

råstoffene en enkelt bedrifts verk, en egenprodusjonen for en vare for grener seg gjennom hele samfunnet. Til tross for at produksjonen er blitt samfunds-messig er produktene i det kapitalistiske samfunn privat eiendom. De tilhører ikke det samfunn som har produsert dem. Og nazistene har i realiteten, tross sine fraser ikke gjort den ringeste forandring i dette forhold. Det gjør heller ikke den ringeste forskjell om kapitalister på falittens rand selger sin bedrift til staten for blodig betaling, og deretter blir sikret en rundlig lønn som statens administratorer av bedriftene. I et kapitalistisk samfunn må staten også være og disponere som kapitalist, bare med den forskjell at den kan holde det lenger gående ved en storstilt utplyndring av befolkningen.

Enten blir nemlig produktene fremstilt for å brukes der de trengs, det være seg produksjonsmidler eller varer til personlig forbruk, det skjer under sosialismen. Eller man har en kapitalistisk produksjon. For kapitalisten er det umiddelbart formål med å sette igang produksjonen det å innkassere profitt. I kampen for å oppnå den høyest mulige profitt i konkurransen med andre kapitalister twinges han til å legge en sin produksjon på et stadig høyere teknisk utviklingstrinn, under bruk av stadig nye, forbedrte maskiner og utsjaltning av den nemmestelige arbeidskraft. Den værdi han må nedlegge i fabrikbygninger og maskiner øker, mens den andel av verdien som går til arbeidsmaktens underhold minkje til og med minker. Det oppstår kjempemessige produksjonsapparat som står ferdige til å kaste overveldende varemengder ut på markedet, varer som det ikke fins avtagere for, fordi de som har bruk for varene har ikke rett til dem. På et visst tidspunkt løsner et skredd av produksjonsinnskrenkninger og avskrivninger, en krise som kaster arbeiderne ut i masseelendighet.

I denne utvikling har vi den vesentlige drivkraft for den militære opprustning, mens offiserenes og sabotasjerenes propaganda bare er et nødvendig ledd i det forbryterske spil. Opprustningen tillater kapitalister å holde det gående lenger enn de ellers kunne ved svere innkjøp og subvensjoner fra staten, som på sin side har midler til å utplynde befolkningen. Han kan se forholdsvis rolig på at hans fabrikker blir ødelagt under krig, fordi de da forlenget er amortisert. Disse forhold gjelder alle kapitalistiske land, ikke bare Tyskland. For de tyske kapitalister har krigen det formål å åpne dem adgang til råstoffrike land hvor de kan investere sin kapital med hag om større profitt, tilmed avsetning for sine varer. For kapitalistene i England og Amerika er formålet med krigen å beholde alle fordelor på sin hånd. Arbeidernes oppgave i alle land må bli å slå det øjevelske spillet overende.

C. r.

Kommentar.

Russerne står med 8 divisjoner på vestsiden av Dnjepr. Samtidig med gjennombruddet syd for Leningrad er bruvedens dammet for slaget om Dnjeprbuen. Hvis det tyske forsvar her bryter sammen - i høst eller under russernes vinteroffensiv - da begynner for alvor de røde armeers marsj mot vest og syd. Dnjestery grenseelven mellom Russland og Romania, er den neste mulige forsvarslinje, men de som ikke har holdt Dnjepr vil heller ikke kunne holde Dnjestery. Bak denne elv ligger Romania, Ungarn, Bulgaria, Jugoslavia. De røde armeers fremrykning til Dnjestry og over den vil gi en voldsom gjenklang i disse land, truse noen, fylle andre med mytt og mot.

La oss vende blikket mot et av disse land, hvor opprørskredivisjoner idag er på offensiven. Etter forrige verdenskrig var Romania og Jugoslavia (Serbia) seierherrene i syd-Østeuropa, Ungarn og Bulgaria de slagne. Men som det gikk de arbeidende klasser i England og i Tyskland slik gikk det også her. Folkene filkippe seierens lovede velstand og frihet - de kom til å dele arbeidsløshet, nød og elendighet med de arbeidende i de slagne land. Og nøden er like tung å bære for en serber som for en bulgar, like hård for rumener som for unger.

Jugoslavia, som ble født av den forrige verdenskrig, skulle etter programmet være en fri stat for alle slaviske stammer, hvor serber, kroa-

- 6 -

ter og slovener skulle leve sammen i demokrati og full likestilling, og hvor bønder og arbeidere skulle få den bedre lodd.

I virkeligheten ble Jugoslavia en politistat, hvor den serbiske storgodsadel, grubeciarne og de militære hele tiden har utøvet et diktatur som i imperialistisk overmåt brøt alle løfter til kroater og slovener og drev nasjonal undertrykkelse med vold og terror etter gammel oppskrift. Bønder og arbeidere i den nye stat reiste kamp for nye livskår. En mektig og radikal bønnebevegelse og en fagorganisasjon med 800.000 medlemmer ble av herskerne møtt med utslukkende militære argumenter. I 1929 ble forfatningen endelig opphevet, og med kongehuset i spissen ble militærdiktaturet formelt stabilisert. - Ikke et eneste sosialt eller nasjonalt spørsmål var tatt opp til løsning da den nærværende krig rammet Jugoslavia. Folket i dette land hadde lite å forsvare.

Det er en kjensgjerning at arbeiderklassen i Jugoslavia i tiden etter forrige verdenskrig nesten som en mann stod bak den kommunistiske bevegelsen, og at statsmaktens terror på landsbygden har gitt bøndene en radikal tradisjon. - Idag kjemper to armeer på jugoslavisk område: Den ene har som øverstbefalende Michailitsj - en reaksjonær general - representant for overklassediktaturet i emigrasjon. Den annen arme står under ledelse av Tito som er kommunist. - I Jugoslavia var kommunistene ved lov av 1921 erklært som forbrytere, de ble jaget som vildt, drept eller fengslet uten lov og dom. Titos arme er idag den mektigste, dens tilslutning i folket og dermed dens operasjonsområde øker fra dag til dag.

Det serbiske emigrantdiktatur har ingen chanser for å vende tilbake - hvis det ikke finnes amerikanske og engelske krigsskip som kan frakte det hjem - til et folk som det har undertrykket og mishandlet i 2c år.

Den italienske fascismenes sammeformål baket veggen for en forbrødring mellom Titos friskarer og italienske bønder og arbeidere i uniform. Og den russiske fremrykning mot Romania gir en betydningsfull stimulans til Jugoslavias bønder og arbeidere i våpen. Det mål de kjemper for er den frihet de ikke fikk under det storserbiske borgerkaps diktatur. Deres revolusjonære tradisjon og perspektiver er uforenelige med kapitalistisk reaksjon. Derfor er deres naturlige forbundsfeller de som har avskaffet sitt kapitalist- og godseiervelde.

R.S.

November 1943

Nr. 3

Sovjet-Unionen og det tyske folk,

Fr det noen vesensforskell i forholdet mellom Sovjet-Unionen og Tyskland på den ene side, og forholdet mellom Amerika - England og Tyskland på den andre side. Vi skal forsøke å gi et svar på dette viktige spørsmålet.

De økonomiske interessemotsetninger mellom de ledende kapitalistiske stormakter munnet ut i den første verdenskrig 1914-18, Viktigst var nøytraliteten mellom Tyskland og England - Frankrike. - Fra mitten av det 19e århundre utvikler Tyskland seg til industriell stormakt, I slutten av 19. århundre preget av at Tyskland truer Englands imperialistiske førerstilling. Den økonomiske utvikling hadde i alle kapitalistiske land ført til at det oppsto sterke monopolskaper, truster og karteller, med verdensomspennende interesser, som i sin kamp om markeder og råstoffe gjorde regjeringene og parlamentene, politikerne, generalene og journalisterne til sine betalte redskaper, og ikke vek tilbake for å sende "sine" folk til slaktersbenken for makt- og profittinteresser, le tyske industriarers framtrengen på verdensmarkedet i konkurransen med de engelske, og sammen med det den tyske imperialismens aggressive utenrikspolitikk og svare flåterustninger, førte til at England måtte ta krig mot Tyskland. Tysklands kapitalister ville krigens for å erobre, kapitalistene i England og Frankrike ville krigens for å nedkjempe den nye stormakt som truet deres erobringer, Amerika var den stormakt som kunne kunne nøye seg med å tjøre på krigens.

Folkene i Frankrike, England og deres vasallstater fikk seg fortalt at krigens ble ført for demokratiet og friheten, for å gjøre slutt på all krig. Ikke en krig mot det tyske folk, men mot prussisk militarisme og keiserlig espesiell, en krig for å frie det tyske folk for dets krigerske herrer og undertrykkere. Det var i slukt med denne propaganda at de allierte i 1918, da den tyske militarmakt var knokket, bød det tyske folk en forståelsesfred uten tvangsavstøder og krigsskaderstatninger, hvor det berørende prinsipp skulle være demokratiet og folkenes selvbestemmelserett.

Under fredsforhandlingene i Versailles våren 1919 ble alt snakk om forståelsesfred brutalt skrudd til side for de engelske og franske kapitalisters krav om at Tyskland skulle knokkes som iustriland, uten noe hensyn til følgene for det arbeidende folk. (Det er i den forbindelse karakteristisk at de allierte fortsatte krigsblokaden et holt år etter våpenstilstanden - mot den uthungrede tyske befolkning). Resultatet ble en ren voldsfred. Store verdifulle tyske områder ble, uten hensyn til befolkningens ønsker, røvet av de allierte og deres vasallstater. Tysklands økonomiske liv ble stilt under interalliert militærkontroll, og landet ble pålagt svære erstatninger for det første i form av vareutleveranser (bare i 1922 varer for 1450 millioner gullmark) og for det anledet en krigsstatning i pengar som i april 1921 ble fastsatt til 132 milliarder gullmark. (Tysklands samlede eksport i 1913 var 10 milliarder gullmark). Dette vanvidt ble kronet den 11. januar 1923 med at franske tropper besatte det vesttyske industriområdet, offisielt med den begrunnelse at det var en risiko på 2 milliarder gullmark i Tysklands vareleveranser for 1922. - Innad i Tyskland førte denne politikken til et allmælig økonomisk sammenbrudd som trykket den arbeidende befolkning ned til 1/3 av førkrigsnivået. - Først i begynnelsen av 1924, etter at "frodskrisen" hadde bragt Tyskland til revolusjons rand, ble besluttet de allierte å redde kapitalismen i Tyskland - gjennom utsettelse av erstatningsbetalingen og inn til den tyske stat.

I dag fører de allierte, denne gang unfer de amerikanske kapitalisters ubetingede lederskap, en krig for frihet og folkestyre, mot fascismen som de selv etter beste evne har alet opp og understøttet så lenge de trodde at dens våpen ikke skulle bli rettet mot dem selv. Men denne gangen er det ingen tvil om hva de allierte kapitalister har tenkt å gjøre med det tyske folk når krigens er forbi. Churchill, premierrådsmester i U.S.A.s vasallstat i Europa, har allerede to ganger fortalt om undrenede verden at England må spare tropper til krigens er slutt. Og det er for å kunne besette Tyskland og om nødvendig resten av Europa militært for å skape en hindring for den nye freds-